

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

'Εν Ἑλλάδι:..... Δραχ. 2.—
'Εν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ. 3 ἡ Φρ γρ. 2.50

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΥΠΟ

Ν. Α. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΥ
ΜΙΧ. Ε. ΚΑΝΑΚΑΚΗ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ "ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ"

6 — ΟΔΟΣ ΒΗΣΑΡΙΩΝΟΣ — 6
(ὄπισθεν Δυτικῆς Ἐκκλησίας)

Τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας συνιστᾷ τὸ Παιδικὸν Περιοδικὸν ὡς τερπνὸν καὶ ὠφελιμώτατον

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΨΕΥΔΟΣ

Ἐμπροσθεν μιᾶς πτωχικῆς οἰκίας πολλοὶ συνηθρισμένοι παρετήρουν πτωχὴν τινα γυναῖκα διωκομένην ἐκ τῆς οἰκίας μετὰ τῶν τέκνων τῆς· ἀλλ' εἰς τὰς φωνὰς καὶ τοὺς ὀλοφυρμούς τῆς δυστυχοῦς γυναίκος, κανεὶς δὲν προσήρχετο βοηθός.

Ἡ ταλαίπωρος γυνὴ ἐκτὸς τῆς πτωχείας, ἡ ὁποία τῇ ἡτο πρόξενον ὄλων αὐτῶν τῶν δυστυχιῶν, ὑπέφερεν καὶ ἀπὸ φοβερὰν ἀσθένειαν, ἕνεκα τῆς ὁποίας δὲν ἠδύνατο νὰ ἐργασθῆ, διὰ νὰ πορισθῆ τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Ἦτο ἐγκαταλελειμμένη! Αἱ μικρὰ χρηματικὰ βοήθειαι, τὰς ὁποίας τῇ ἐδίδον ὅσοι ἐγνώριζον τὴν δυστυχίαν τῆς, δὲν ἦσαν ἱκαναὶ νὰ τὴν ἀντακουφίσωσιν. Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας συνέβαινε νὰ στερεῖται καὶ τοῦ ἐπιουσίου ἀρτοῦ. Τώρα δὲ ἐδίωκετο καὶ ἐκ τῆς οἰκίας τῆς τόσον σκληρῶς· ἐρίπτετο εἰς τὴν ὁδὸν μετὰ τὰ δύο δυστυχεῖς μικρὰ τέκνα τῆς ὠχρὰ, τρέμοντα καὶ κλαίοντα διὰ τὸν διωγμὸν αὐτῶν!

Μεταξὺ τῶν συνηθρισμένων ἦτο καὶ παιδίον τι, τὸ ὁποῖον παρετήρει μετὰ πόνου καὶ δακρύων τὴν σπαραξικάρδιον αὐτὴν σκηνήν. Εἶχε στάλῃ παρὰ τοῦ πατρὸς του νὰ δώσῃ εἰς ἕνα ἔμπορον 20 δραχμάς, τὰς ὁποίας ὤφειλεν καὶ ἐνῶ διήρχετο ἐκεῖθεν ἐστάθη ἐκ περιεργείας διὰ νὰ μάθῃ διατὶ ἐδίωκον ἐκ τῆς οἰκίας τῆς τὴν ἀσθενῆ ἐκείνην γυναῖκα.

Ὁ μικρὸς Μαρῖνος, — οὕτως ὠνομάζετο τὸ παιδίον — ἦτο εὐφρέστατος καὶ μετὰ πολὺ γενναῖα αἰσθημάτων.

Ἐνῶ παρετήρει μετὰ συντετριμμένην καρδίαν τὴν δυστυχεῖς γυναῖκα ἐνεθυμήθη ὅτι ἐκράτει εἴκοσι δραχμάς. «Ἄν ἡ πτωχὴ αὐτὴ γυνὴ εἶχε τὰς εἴκοσι δραχμάς, δὲν θὰ ἔκλαιε τώρα, θὰ ἔμενεν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς καὶ τὰ παιδάκια τῆς θὰ ἐπέστρεφον εἰς τὴν κλίνην τῶν πόσων χαρὰν θὰ εἶχε τότε ἡ δυστυχὴς!... ἐσκέπτετο ὁ καλὸς Μαρῖνος καὶ ἠθέλησε πρὸς στιγμὴν νὰ δώσῃ τὰ χρήματα, τὰ ὅποια ἔσφιγγεν εἰς τὴν χεῖρά του, ἀλλὰ... πῶς νὰ τὰ δώσῃ, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ τὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν ἔμπορον; τί θὰ ἔλεγεν

ὁ πατὴρ του; καὶ ἂν δὲν εἶχε νὰ τῷ δώσῃ ἄλλα διὰ τὸν ἔμπορον; ὦ! τότε θὰ τὸν ἐτιμῶρει βέβαια αὐστηρότατα».

Εἶνε ἀληθές ὅτι ὁ πατὴρ του τῷ ἔλεγε νὰ ἦνε ἐλεήμων καὶ ἀντὶ νὰ ἐξοδεύῃ τὰ χρήματά του εἰς παιγνίδια, νὰ τὰ δίδῃ εἰς τοὺς πτωχοὺς· ἀλλὰ τὰ χρήματα ἐκεῖνα ἦσαν ξένα. Ἐραντάσθη αἰφνης τὴν μορφήν τοῦ πατρὸς του αὐστηρὰν καὶ ἀπειλητικὴν καὶ φοβηθεὶς ἐκίνησε ν' ἀναχωρήσῃ. Δὲν εἶχε κάμει δύο βήματα καὶ νέοι θρηνοὶ τὸν ἠνάγκασαν νὰ ἐπιστρέψῃ. Εἶχον ἤδη ἐκβάλλει ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἐκτὸς τῆς γυναίκος καὶ τῶν τέκνων τῆς καὶ ὅλα τὰ πτωχικά τῆς ἐπιπλα καὶ σκεύη· εἰς τὴν ἀπελπιστικὴν αὐτὴν στιγμὴν ἡ δύστηνος μήτηρ ἀνελύθη εἰς δάκρυα σπαρακτικά.

Ὁ Μαρῖνος μὴ δυνηθεὶς νὰ κρατηθῆ ἐπλησίασε καὶ αὐτοστιγμῆ, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τί κάμνει, ἀλλ' ὑπακούων τυφλῶς εἰς τὴν φωνὴν τῆς καρδίας του ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὴν θρηνοῦσαν γυναῖκα καὶ καταπόρφυρος ἐκ συστολῆς καὶ φόβου τῇ εἶπε «Νὰ, πτωχὴ μου, λάβε αὐτὰ, σοῦ τὰ δανεῖζει ὁ πατὴρ μου... τὸν γνωρίζεις... ὁ κύριος λοχαγός...» Ἡ γυνὴ, χωρὶς νὰ σκεφθῆ, μόλις ἔλαβε τὰ χρήματα, ἔστρεψε πρὸς τὸν ἐκτελεστὴν τῆς διαταγῆς τοῦ ἰδιοκτήτου τῆς οἰκίας...

Κατῶρρωσε νὰ μείνῃ καὶ πάλιν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἐνεθυμήσεια εὐθὺς τὸν σωτῆρά τῆς ἔστρεψε ζητοῦσα αὐτὸν ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ἀλλὰ δὲν τὸν εἶδε πλέον· εἶχε φύγει. Ἐπέστρεψε καὶ ἤρχισε νὰ μεταφέρει τὰ πράγματα τῆς ἐντὸς τῆς οἰκίας. Ἡ δυστυχία τῆς ἐμετριάσθη· οἱ φόβοι τῆς ἐξέλιπον· θὰ ἔμενεν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, δὲν θὰ διενευκτέρευεν εἰς τὴν ὁδὸν, οὐδὲ θὰ ἀπέθνησκε μετὰ τῶν τέκνων τῆς ἐκ τοῦ ψυχῆς ἢ τῆς βρογχίτις. Ἦτο ἤδη εὐτυχὴς καὶ ἠλόγει τὸν Θεόν, τὸν κύριον λοχαγόν καὶ τὸν μικρὸν υἱόν του.

Ὁ Μαρῖνος ἐπέστρεψε τρέμων εἰς τὴν οἰκίαν του. Πρὸ

πολλοῦ ὁ πατήρ του τὸν ἐπερίμενε μετ' ἀνησυχίας καὶ μόλις τὸν εἶδε, τὸν ἠρώτησεν ἂν ἐνεχείρισεν ἀσφαλῶς τὰ χρήματα εἰς τὸν ἔμπορον. Ὁ μικρὸς Μαρῖνος ὠχρίσεν· ἠθέλησε κάτι νὰ εἶπῃ, ἀλλ' αἱ λέξεις μὴ φθάνουσι εἰς τὰ χεῖλη ἐσθύνοντο εἰς τὸ στόμα του. Παρατήρησε τὸν πατέρα του ὄρθιον καὶ σοβαρὸν ἐνώπιόν του. Ἐκλονίσθη ἐκ φόβου καὶ ἐν «Ναὶ» μόλις ἀκουσθὲν ἀρῆκε νὰ τοῦ ἐκφύγῃ.

Ἦτο τὸ πρῶτόν του ψεύδος!

Αἱ ἡμέραι παρήρχοντο καὶ ὁ μικρὸς Μαρῖνος, ὁ τὸσον ζωηρὸς καὶ φίλος τῶν παιγνιδίων, εἶχε πολὺ μεταβληθῆ. Πάντοτε ἦτο κατηφής· εἶχε παύσει σχεδὸν νὰ τρώγῃ· ὁ ὕπνος του ἐταράσσεται συνεχῶς ἀπὸ ὄνειρα, καὶ πολλάκις ὁ πατήρ του τὸν συνέλαθε κλαίοντα. Ἐσκέπτετο τὰς συνεπειάς! Δὲν ἐγνώριζε πῶς νὰ εἶπῃ εἰς τὸν πατέρα του τὸ συμβεβηκὸς ἐκείνης τῆς ἡμέρας. Τώρα ἐφοβεῖτο παρὰ πολὺ καὶ κατηρᾶτο ἑαυτοῦ, διότι ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἔλεγε μετὰ παραπόνου καθ' ἑαυτόν. «Ἄν εἶχα τοῦλάχιστον ἐδώ τὴν καλὴν μου μητέρα, θὰ μὲ βοηθοῦσε... θὰ ὠμίλει διὰ τὸ λάθος μου εἰς τὸν πατέρα.» ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν ἡ μήτηρ του ἦτο μακρὰν· ἦτον εἰς τὴν πρωτεύουσαν μετὸν τὸν μεγαλύτερον ἀδελφόν του. Δὲν ἤξευρε λοιπὸν τί νὰ κάμῃ καὶ ὅσα αἱ ἡμέραι παρήρχοντο, τὸσφ ἠῤῥαζεν ἡ στενοχωρία τοῦ Μαρῖνου καὶ ἡ ἀνησυχία τοῦ πατρὸς του διὰ τὴν ἀπότομον μεταβολὴν τῆς ζωῆς τοῦ υἱοῦ του, ὅτε ἐν Σάββατον ἔρχεται εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου λοχαγοῦ ὁ ὑπὸντιος τοῦ ἐμπορίου ζητῶν τὰς 20 δραχμάς. Οὗτος ἀπορήσας εἶπεν ὅτι τὰς ἐπλήρωσεν αὐθημερόν καὶ ἐνθυμηθεὶς ὅτι τὰς ἔστειλε διὰ τοῦ Μαρῖνου τὸν ἐφώναξε νὰ εἰσέλθῃ.

Ὁ Μαρῖνος ἠνόησεν ἀμέσως τί τὸν ἠθέλεν ὁ πατήρ του· ἐνόμισεν ὅτι ἐφθασεν ἡ ὥρα τῆς καταδίκης, ἀπεφάσισεν ὅμως νὰ ἐξομολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν· δὲν ἠθέλεν εἰς τὸ πρῶτον ψεύδος νὰ προσθήσῃ καὶ δευτέρον. Ἀρκετὰ ὑπέφερε, καὶ μετὰ θάρρους μεγάλου εἰς τὴν ἐρώτησιν, «τί ἔκαμες τὰ χρήματα;» ἀπήντησεν «τὰ ἔδωκα εἰς μίαν πτωχὴν γυναῖκα.»

Ὁ πατήρ του ὑποθέσας ὅτι ὁ Μαρῖνος τὸν περι-

γέλα, ὠργίσθη καὶ ἠτοιμάζετο νὰ τὸν τιμωρήσῃ διὰ τὴν αὐθάδειάν του, ἐν ᾧ συγχρόνως δὲν ἔπαυε νὰ τὸν ἐρωτᾷ ποία ἦτον αὐτὴ ἡ γυνή. Ὁ Μαρῖνος ἀκίνητος καὶ συνεσταλαμμένος ἐπερίμενε νὰ παρῆλθῃ ἡ ὄργη τοῦ πατρὸς του διὰ νὰ ἐξηγηθῇ σαφῶς. Ἐπερίμενε βρατεῖαν τὴν τιμωρίαν, ἀλλὰ δὲν ἐσυλλογιζέτο ταύτην, οὐδ' ἐλάμβανεν αὐτὴν ὑπ' ὄψιν ἀπέναντι τῶν βρασάνων τῶν παρελθουσῶν ἡμερῶν. Ἦτο κατελυπημένος ἐκ τῆς στενοχωρίας· ἐνόμιζεν ὅτι ὁ οὐρανὸς θὰ πέσῃ ἐπ' αὐτοῦ, ὅτε παρουσιάξεναι ἐπὶ τῆς θύρας μίαν γυνὴν πτωχικὰ ἐνδεδυμένη καὶ λιπόσαρκος, καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἠρώτα ὁ κ. λοχαγὸς «ποία ἦτον αὐτὴ ἡ πτωχὴ» ἀπεκρίθη αὕτη «ἐγώ, κύριέ μου, τὴν ὁποίαν ἐδανείσατε τὰς 20 δραχμάς, καὶ τὰς ὁποίας τώρα Σὺς φέρω». Ὁ κ. λοχαγὸς ἐξεπλάγη ἐκ τῆς ἀπροσδοκίτου ἐμφανίσεως τῆς γυναικὸς καὶ τῶν λόγων αὐτῆς. Ὁλίγον ὅμως διήρκεσεν ἡ ἐκπληξίς του. Ἀμέσως ἠνόησε τὰ συμβαίνοντα καὶ ἔμαθε λεπτομερῶς τὰ διατρέξαντα. Ἡ χήρα λαβοῦσα παρὰ τοῦ ἐπισκόπου ἐκ συνεισφορῶν χρηματικῶν τι βοήθημα ἤρχετο νὰ πληρώσῃ τὸ χρέος τῆς. Ἦτο τιμὴ γυνή!...

Δύο δάκρυα ὡς δύω μαργαρίται ἐρρευσαν ἐπὶ τῶν παρειῶν τοῦ κ. λοχαγοῦ, ὁ ὁποῖος ἐνηγκαλίσθη παραφόρος τὸν υἱόν του καὶ ἐναποθέτων μακρὸν φίλημα ἐπὶ τοῦ μετώπου του εἶπεν· «Εὖγε, γενναῖό μου παιδί, εὐγέ σου! Ἐννοῶ τὰ πάντα. Μοὶ ἐψεύσθης, ὅτι ἔδωσες τὰς 20 δραχμάς εἰς τὸν ἔμπορον· σὲ συγχωρῶ· ἀρκετὰ ὑπέφερες διὰ τοῦτο, ἀλλὰ εἰς τὸ ἐξῆς μὴ εἶπῃς πλέον ψεύδος καὶ ὁ πατήρ σου εἰς τὰ αἰσθημάτά σου ἀποβλέπων θὰ συγχωρῇ ὅ,τι ἡ μεγάλη καρδιά σου ἠθέλεε πράξει.» «Σὺ δὲ πτωχὴ ἀλλὰ τιμὰ γυνή, εἶπε στραφεὶς πρὸς αὐτὴν, κράτησε τὰ χρήματά σου, καὶ εὖχου εἰς τὸν Θεὸν διὰ τὸν υἱόν μου, τὸν εὐσπλαχνον Μαρῖνον».

Ὁ Μαρῖνος μὴ δυνάμενος νὰ κρατηθῇ ἐκ τῶν τῶσον συγκινήσεων ἀνελύθη εἰς δάκρυα καὶ πεσὼν εἰς τὰ γόνατα ἠσπάζετο τὰς χεῖρας τοῦ πατρὸς του. Ἐκτοτε οὐδέποτε ἐψεύσθη. Τοῦτο ἦτο τὸ πρῶτον, ἀλλὰ καὶ τελευταῖον τοῦ ψεύδους!

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ Ε. ΔΑΥΡΑΓΚΑΣ.

ΠΡΟ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

Ὁλόγρυσή μου Παραγιά, Παρθέρα μου Μαρία, θλιμμένο πάλιν ἔρχομαι μὲ χέρια σταυρωμένα, εἰς τὴν χλωμὴν εἰκόνα σου, καλὴ μου Παραγία, καὶ σ' ἐφορκίζω θέσποινα νὰ σπλαγχιτισθῇς κ' ἐμένα.

Ἐχω ἀδέλφι ἄρρωστο!... πολὺ βαρετὰ 'στὸ στρῶμα ποῦ μὲ τὸν μαύρον θάνατον ἀνέλιπτα παλεῖει, καὶ νὰ τὸ ριψὴ τὸ φτωχὸ σὰρ Ἰουδοῦδ' 'στὸ χῶμα ὁ χάρος ὁ ἀνεύσπλαγχνος παρθενά μου γυρεῖει.

ὦ! ὄχι, ὄχι, θέσποινα μὴ μὲ ἀφήσῃς μόνο νὰ ἐποφέρω τὸ φτωχὸ τοῦ χωρισμοῦ τὸν πόνο· σὲ ἐφορκίζω 'στοῦ Χριστοῦ τ' ἀκάνθιο στεφάνι νὰ μὴν ἀφήσῃς Παραγιά τὸν Νίκον τ' ἀποθάνῃ.

Εἶναι τ' ἀδέλφι μου μικρὸ, χλωμὴ μου Παραγία δὲν ξέρει ἀπὸ ξενητειὰ, καὶ μόνο πῶς θὰ κάμῃ;...

Ἄχ! δόσε του Παρθέρα μου τὴν πρώτη του ὕγεια κάμε χρυσὴ μου Παραγιά τὸν Νίκον μου νὰ γελάγῃ

Εἶναι μικρὸς ὁ Νίκος μου, καὶ ὁ θάνατος μεγάλος, ὁ ἕνας εἶν' ἀδύνατος καὶ δυνατὸς ὁ ἄλλος·

Ὁ Νίκος ἔχει τὸ σταυρὸ τοῦ τέκνου σου στὸ χέρι ἐνῶ ὁ θάνατος κρατεῖ φαρμακερὸ μαχαίρι.

Ὁ χάρος μὲ τὴν δύναμιν ποῦ ἔχει τὸν φοβίζει, ἐνῶ ὁ Νίκος θέσποινα μόνον σ' ἐσὲ ἐλιπίζει

Δυνάμωσε τ' ἀδέλφι μου τὸν χάρον νὰ ριχθῇ.

Ἄχ! κάμε Παραγία μου τὸν Νίκον μου νὰ ζήσῃ καὶ θὰ σοῦ φέρω θέσποινα 'στὴ χάρι σου στεφάνι λαμπάδα σὰρ τ' ἀδέλφι μου, καὶ λάδι καὶ λιβάνι·

Ναὶ, κάμε Παραγία μου τὸν Νίκον μου νὰ ζήσῃ κ' ἐδῶ, ἐδῶ 'στὴ χάρι σου θὰ ἰθῆ νὰ προσκολληθῇ. Ni-Cos

ἮΛΘΕΝ Ὁ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

(Διάλογος)

Πρόσωπα: ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΚΑΙ ΝΙΚΟΣ

Κωστάκης. Διατί τόσον λυπημένος, Νικό μου;

Νίκος. Διότι ἦλθεν ὁ Σεπτέμβριος, Κωστάκη μου.

Κ. Καὶ τί μὲ τοῦτο; Τί κάμνει ὁ καυμένος ὁ Σεπτέμβριος, καὶ σοῦ φέρει τόσην λύπην; Μήπως σὲ λυπεῖ, διότι ἀρχίζει τὸ φθινόπωρον καὶ μακραίνονται τὰ δένδρα καὶ πιπτουν κίτρινα τὰ φύλλα των;

Ν. Ὅχι δά.

Κ. Τί λοιπὸν; Μήπως διότι ἀρχίζουν τὰ σύννεφα νὰ σκεπάζουν μαῦρα τὸν οὐρανόν, καὶ σὲ θαμβώνουν αἱ ἀστραπαὶ, καὶ σὲ τρομάζουν αἱ βρονταὶ;

Ν. Οὔτε.

Κ. Παράδοξον. Δὲν θὰ εὖρω λοιπὸν τὴν αἰτίαν τῆς λύπης σου;

Ν. Εὐρέ την.

Κ. Μὰ τί λοιπὸν νὰ εἶπω; Διατί αὐτὸς ὁ Σεπτέμβριος τόσον πολὺ νὰ σὲ λυπῇ; Μήπως τότε λήγει κανένα συναλλαγμά σου αὐτὸν τὸν μῆνα καὶ συλλογιζέσαι ὅτι δὲν θὰ ἔχῃς νὰ τὸ πληρώσῃς;

Ν. Τί εἶναι πάλιν αὐτὸ τὸ συναλλαγμά; Ἐγὼ δὲν ξέρω οὔτε τί σημαίνει αὐτὴ ἡ λέξις.

Κ. Τότε λοιπὸν εἰπέ μου σὺ· διότι ἐγὼ ποτὲ δὲν θὰ εὖρω τί κακὸν σοῦ ἔκαμεν αὐτὸς ὁ Σεπτέμβριος, καὶ μοῦ σκυθρωπάξεις καὶ μοῦ φαίνεσαι σὰν συννεφωμένος τοῦ Σεπτεμβρίου οὐρανός.

Ν. Μὰ τόσον δὲν καταλαμβάνεις; Τί ἔπαθες; Δὲν σκέπτεσαι ὅτι ἦλθεν ὁ Σεπτέμβριος καὶ ἀνοίγουν τὰ σχολεῖα, καὶ ἀρχίζουν τὰ μαθήματα; Σήμερα μοῦ εἶπεν ἡ μαμά, ὅτι αὐριον πρῶι πρῶι θὰ ὑπάγῃ νὰ μὲ γράψῃ. Ὅχι! αὐτὸ τὸ σχολεῖον, πῶς τὸ βαρύνομαι! Πάλιν βιβλία, πάλιν μελέτη, πάλιν προσοχή, πάλιν γραψίματα, πάλιν περιορισμοί, πάλιν σκοτούρες. Ὅχι! αὐτὸ τὸ σχολεῖον, πῶς τὸ βαρύνομαι! Θὰ ἀκούῃς πάλιν τὸν διδάσκαλον. Πρόσεχε, Νικό! Μελέτα, Νικό! Μὴ ἀτακτῆς, Νικό! Θὰ πηγαίνω εἰς τὸ σπῆτι· θὰ ἀκούῃς πάλιν τὴν μαμά, ἐνῶ θὰ παίζω μὲ τοὺς φίλους εἰς τὴν αὐλήν. Παῦσαι πλέον τὸ παιγνίδι, Νικό! Ἐλα νὰ γράψῃς, Νικό! Ἐλα νὰ μελετήσῃς, Νικό! Ὅχι! αὐτὴ ἡ γραφὴ, αὐτὴ ἡ μελέτη! Εἶνε οἱ μεγαλύτεροί μου ἐχθροί.

Κ. Τί λέγεις, Νικό!

Ν. Ἄφησέ με, σὲ παρακαλῶ· μὴ μὲ διακόπτῃς, Κωστάκη, διότι τὸν ἔχω τόσην φούρα αὐτὸν τὸν Σεπτέμβριον, ὥστε τὸν ἔπνιγα, ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ τὸν ἔχω εἰς τὰ χέρια μου. Ὁ καυμένος ὁ Αὐγουστος! Ὁ καυμένος ὁ Ἰούλιος! τί καλοὶ μῆνες! πῶς τοὺς ἀγαπῶ! Οὔτε μελέται, οὔτε γραφαί, οὔτε σχολεῖον, οὔτε σκοτούρες. Φαγηγητόν, παιγνίδι, Φάληρον, λουτρά, ὕπνος ζωή! Ἄ, Κωστάκη μου, εἶμαι νὰ σκάσω. Ἦλθεν ὁ Σεπτέμβριος! Αὐριον σχολεῖον! Καὶ τί νὰ κάμω! Δὲν εἶμπορῶ νὰ εἶπω ὄχι, οὔτε κἂν νὰ δεῖξω δυσαρέσκειαν· διότι βλέπεις τὴν μαμά ἀμέσως νὰ μὲ ἐπιπλήτῃ, νὰ λυπῆται, νὰ δακρῶνῃ, καὶ δὲν θέλω νὰ τὴν λυπῶ τὴν μαμάκα μου. Ἄλλὰ σὺ, Κωστάκη, βλέπω ὅτι ἔχεις χαράν. Διατί;

Κ. Διότι καὶ ἐγὼ θὰ ὑπάγω αὐριον εἰς τὸ σχολεῖον. Καὶ πόσον ἐγὼ τὸ ἀγαπῶ τὸ σχολεῖον! Αἶ, Νικό μου, νὰ ἤκουες καὶ σὺ ὅσα μοῦ λέγει συχνὰ πικρὰ καὶ ὁ μπαμπᾶς μου καὶ ἡ μαμά μου διὰ τὸ σχολεῖον καὶ διὰ τὴν

μάθησιν, θὰ τὸ ἠγάπα καὶ σὺ τὸ σχολεῖον, ὅπως καὶ ἐγὼ τὸ ἀγαπῶ.

Ν. Ἄχ! πόσον, Κωστάκη μου, ἠθελα καὶ ἐγὼ νὰ τὸ ἀγαπῶ τὸ σχολεῖον, ὄχι δι' ἄλλο, ὅσον διότι θὰ εὐχαριστεῖτο καὶ ἡ μαμά μου, ποῦ συχνὰ παραπονεῖται καὶ πολλάκις κλαίει καὶ μὲ μαλώνει, διότι δὲν ἀγαπῶ τὴν μάθησιν. Δὲν μοῦ λέγεις, παρακαλῶ, τί σοῦ λέγουν οἱ γονεῖς σου;

Κ. Μάλιστα. Ἐγὼ νὰ σὲ ἐρωτῶ, ὅπως μὲ ἐρωτᾷ ἡ μαμά μου, καὶ σὺ νὰ μοῦ ἀποκρίνεσαι. Λοιπὸν, Νικό μου, τὸ εἰζεύρεις ὅτι ἡ μάθησις εἶνε τὸ εὐγενέστερον ἀπὸ ὅλα τὰ ἔργα;

Ν. Πῶς;

Κ. Νά. Ὅλα τὰ παιδιά τῶν αὐτοκρατόρων, τῶν βασιλέων τῶν πρωθυπουργῶν, τῶν στρατηγῶν, τῶν ναυάρχων καὶ ὅλων τῶν μεγάλων καὶ τῶν εὐγενῶν δὲν καταγίνονται εἰς τὴν μάθησιν, καὶ δὲν προσπαθοῦν ὅσον εὐγενέστεροι εἶνε, τόσον περισσότερα γράμματα νὰ μάθουν;

Ν. Ναί!

Κ. Λοιπὸν, ἀφοῦ ὅλα τῶν εὐγενῶν τὰ παιδιά καταγίνονται εἰς τὴν μάθησιν, ἡ μάθησις εἶνε τὸ εὐγενέστερον ἔργον, καὶ πρέπει καὶ σὺ νὰ ἀγαπᾷς πολὺ τὸ σχολεῖον καὶ τὴν μάθησιν, ἂν θέλῃς νὰ εἶσαι εὐγενής. Ἐπειτα αὐτὸ τὸ ἔργον εἶνε καὶ τὸ συμφερότερον.

Ν. Πῶς;

Κ. Χωρὶς γράμματα σήμερα κανένας δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ. Εἴτε ἔμπορος γείνης, εἴτε στρατιωτικὸς, εἴτε ναυτικὸς, εἴτε τεχνίτης, ὅ,τιδήποτε καὶ ἂν γείνης θέλεις γράμματα. Ἄνθρωπος ἀγράμματος ζῆλον ἀπελέκητον. Καὶ ἂν υποθέσωμεν ὅτι κάμνει τις καλὰ ἔν ἔργον, καὶ χωρὶς μάθησιν, διότι εἶνε φυσικὰ ἔξυπνος, ἂν ὅμως ἤξευρε γράμματα, θὰ τὸ ἔκαμεν πολὺ καλλίτερα. Ἐπειτα σήμερα ὅλοι εἰζεύρουν γράμματα, καὶ οἱ ἀγράμματοι γίνονται δούλοι τῶν γραμματισμένων.

Ν. Βέβαια.

Κ. Ἐπειτα, Νικό μου, ξεύρεις διατί ἀκόμη ἡ μάθησις εἶνε τὸ συμφερότερον ἀπὸ ὅλα τὰ ἔργα;

Ν. Διατί;

Κ. Διὰ νὰ καταλάβῃς, εἰπέ μου ὁ μαρμαρᾶς τί κάμνει ὠραῖα;

Ν. Τὰ μάρμαρα, ποῦ πελεκᾷ.

Κ. Καὶ ὁ ζωγράφος;

Ν. Τὰς εἰκόνας, ποῦ ζωγραφίζει.

Κ. Καὶ ὁ μάγειρος;

Ν. Τὰ φαγητὰ, ποῦ μαγειρεῖει.

Κ. Καὶ ὁ βάρπτης;

Ν. Τὰ ἐνδύματα, ποῦ βάρπτει.

Κ. Ὁ δὲ μαθητὴς ποῖον στολιζει; ποῖον κάμνει ὠραῖον, ὅταν μανθάνῃ;

Ν. Τὸν ἑαυτόν του, τὴν ψυχὴν του.

Κ. Βλέπεις λοιπὸν ὅτι τὸ ἔργον τῆς μαθήσεως εἶνε τὸ συμφερότερον ἀπὸ ὅλα τὰ ἔργα; διότι ἐκεῖνοι ποῦ ἐργάζονται τὰ ἄλλα ἔργα κάμνουν ἄλλο πρᾶγμα καλὸν καὶ ὠραῖον· ἐνῶ ἐκεῖνοι ποῦ μανθάνουν κάμνουν καλὸν καὶ ὠραῖον τὸν ἑαυτόν των.

Ν. Πραγματικῶς.

Κ. Πρέπει λοιπὸν νὰ τὸ ἀγαπῶμεν τὸ σχολεῖον καὶ τὰ γράμματα, Νικό μου, καὶ νὰ ἐργαζώμεθα διὰ τὴν

μάθησιν με πολλήν προθυμίαν· εἰ δὲ μή, θὰ μᾶς κατασχύνουν ἄλλα παιδιὰ τῆς ἡλικίας μας, ποῦ ἐργάζονται ἄλλα ἔργα.

Ν. Πῶς;

Κ. Δὲν βλέπεις τοὺς ὑπηρέτας τῶν παντοπωλείων με πόσῃν προθυμίαν πωλοῦν σαρδέλας καὶ κρομμύδια; Δὲν βλέπεις εἰς τὰ ξυλουργεῖα, εἰς τὰ μαγειρεῖα, εἰς τὰ ἄλλα ἐργαστήρια, ἀκόμη καὶ εἰς τοὺς δρόμους δὲν βλέπεις τοὺς λούστρους καὶ τὰ ἄλλα παιδιὰ τῆς ἡλικίας μας με πόσῃν προθυμίαν ἐργάζονται τὸ ἔργον των;

Ν. Καὶ τί με τοῦτο;

Κ. Τί με τοῦτο; Δὲν εἶνε αἰσχος μας, δὲν εἶναι ἐντροπὴ μας τὰ ἄλλα παιδιὰ τῆς ἡλικίας μας νὰ ἐργάζωνται με τὴν προθυμίαν τὰ ταπεινότερα ἔργα των, καὶ τὸ ἔργον τοῦ μαθητοῦ, νὰ μὴ τὸ ἀγαπᾶμεν, νὰ μὴ ἀγα-

πῶμεν τὸ σχολεῖον, καὶ νὰ μὴ ἐργαζώμεθα ἡμεῖς, ποῦ ἔχομεν τὸ εὐγενέστερον καὶ συμφερώτερον ἔργον, τὸ ἔργον τῆς μαθήσεως με τὴν πλέον δυνατὴν προθυμίαν; Τί λέγεις, Νίκο, εἰς αὐτὰ;

Ν. Σὲ εὐχαριστῶ, Κωστάκη μου, ποῦ μοῦ εἶπες τὰ χρυσὰ αὐτὰ λόγια· εὐχαριστῶ καὶ τὸν μπαμπᾶ σου καὶ τὴν μαμά σου, ποῦ σοῦ τὰ ἔμαθαν. Τώρα καταλαμβάνω καὶ ἐγὼ ὅτι πρέπει νὰ ἀγαπῶ τὸ σχολεῖον καὶ τὴν μάθησιν, καὶ νὰ κάμω τὸν Σεπτέμβριον τὸν καλλίτερόν μου φίλον. Φύγε, λύπη ἀνόητος! χαῖρε, ψυχὴ μου, διότι ἀπὸ αὐριον θὰ ἀρχίσω πάλιν νὰ σὲ στολιζῶ με τὴν μάθησιν. Πόσον σὲ ἀγαπῶ τώρα, καλέ μου φίλε Κωστάκη! Ὑγιαίνει καλὴ συνάντησις αὐριον εἰς τὸ σχολεῖον.

Κ. Χαῖρε, Νικό μου...

Κ. Α. ΔΙΑΔΕΙΞΜΑΣ.

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΚΥΝΗΓΟΥ

Μίαν ἡμέραν ὁ κύρ-Γιῶργης Παινεμένος, κτηνίατρος καὶ κυνηγὸς ἀριστος, ἀνεχώρησε πρῶτ' πρῶτ' διὰ νὰ ἐπισκεφθῆ εἰς μίαν ἐξοχικὴν ἔκπυλιν ἕνα ἀσθενῆ ἵππον, ἀφήσας εἰς τὴν οἰκίαν του τὸν μικρὸν Ἰωάννην, υἱόν του, ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῆς μητρὸς του.

Εὐρέθη ἔτοιμος ἔξω ἀπὸ τὴν οἰκίαν

εἶχεν ἀναχωρήσει, ὡς εἶπομεν, δι' ἐργασίαν του, διὰ τὴν ὁποίαν θ' ἀπησχολεῖτο σχεδὸν ὀλόκληρον ἡμέραν, ὁ μικρὸς Ἰωάννης ἠθέλησε νὰ περάσῃ τὴν ἡμέραν του αὐτὴν με εὐχαρίστησιν.

Ἀπὸ τινων ἡμερῶν ἔβλεπε με ζηλότυπον βλέμμα τὸ τουφεκίον τοῦ πατρὸς του κρεμασμένον εἰς τὸν τοῖχον τῆς αἰθούσας, πλησίον μεγάλης κρεμαστῆς σάκκας πλεκτῆς τοῦ κυνηγίου, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ του ἔβαζεν ὅσα πτηνὰ ἤθελε φονεῦσαι εἰς τὸ κυνήγιον καὶ ἔλεγε μέσα του «ἄχ! ἂν εἴμπορουσα καὶ ἐγὼ νὰ ὑπάγω εἰς τὰ χωράφια με αὐτὴν τὴν σάκκα κρεμασμένην εἰς τοὺς ὄμους, με τὸ τουφεκίον εἰς τὸ χέρι καὶ με τὸν καλὸν μου σκύλλον Κέρβερον ἐμπροσθέν μου, πόσους λαγούς καὶ πέρδικας θὰ ἐσκότωνα!... δὲν εἶνε δὲ καὶ πολὺ σπουδαῖον πρᾶγμα νὰ σκοτώσῃ κανεὶς κανὲν ἀπ' αὐτὰ. Σεύρω πολὺ καλὰ πῶς κάμνω ἐὶ ἄλλοι κυνηγοὶ· ἀκολουθοῦν τὸν σκύλλον

των καὶ ὅταν αὐτὸς βγάλλῃ κανένα λαγὼν ἢ πέρδικαν ἀπὸ τὴν φωλεάν των, καταβάλλουν τὸ τουφεκίον ἀπὸ τὸν ὄμον, σημαδεύουν καὶ... μπᾶμ, μπούμ!... σκοτώνεται ὁ λαγὼς, ἔπειτα τρέχει ὁ σκύλλος, τὸν λαμβάνει ἀπὸ τὸν τράχηλον, τὸν φέρει εἰς τὸν κύριόν του καὶ ἰδοῦ: τί ἄλλο εὐκολώτερον ἀπὸ τοῦτο;!

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ πατρὸς του ὁ μικρὸς Ἰωάννης, ἐλεύθερος ἀπὸ ἐνοχλητικὰς διαταγὰς, ἐξεκρέμασε τὸ τουφεκίον καὶ τὴν σάκκα, ἐφώνησε τὸν Κέρβερον, ὁ ὁποῖος ἠνόησεν ἀπὸ τὴν προετοιμασίαν αὐτὴν ποῦ ἔμελλε νὰ ὑπάγῃ με τὸν μικρὸν του κύριον καὶ... ἰδέτε τον... εὐρέθη ἄμεσως ἔτοιμος ἔξω ἀπὸ τὴν οἰκίαν.

Ἐβάδιζε με μεγάλην προσοχὴν, καὶ ἐλαφρὰ ἐλαφρὰ, διὰ νὰ μὴ τὸν ἀκούσῃ κανεὶς λαγὼς ἢ πέρδικα καὶ τοῦ φύγῃ πρὶν τὴν ἰδῆ· ὁ σκύλλος ἐπήγαιεν ἐμπρὸς κάμνων καὶ αὐτὸς με χαρὰν τὸ καθῆκόν του.

«Ἄ! τί ὠραίε! ἔλεγεν ὁ μικρὸς Παινεμένος, θὰ κυνηγήσω ἀρκετὴν ὥραν, ἔπειτα θὰ ἐπιστρέψω ἡσυχὰ καὶ κανεὶς ἀπὸ τὸ σπῆτι μου δὲν θὰ παρατηρήσῃ τὴν ἀπουσίαν μου.»

Μὲ τὰς σκέψεις αὐτὰς ἀπομακρυνθεὶς εἰς τι πλησιόχωρον χωρίον εἶχε φθάσει εἰς ἕνα κήπον με καλαμῆνια κάγκελα, ὅτε αἰφνης ἀκούει μικρὸν θόρυβον ἐκ τοῦ μέσου δύο λαχάνων. «Ἄχ!... τί εἶνε; τί βλέπει ἐκεῖ, ἐμπροσθέν του, πρὸ τριῶν βημάτων; Δὲν ἀπατᾶται, ὄχι· εἶνε ἕνα ζῶον, κανελλί, με δύο μακρὰ αὐτιά!... εἶνε ἕνας καλὸς λαγὼς!...»

Ἡ καρδία του ἤρχισε νὰ κτυπᾷ... γορατίζει... καὶ πυροβολεῖ

γορατίζει... καὶ πυροβολεῖ

γορατίζει ἄμεσως πλησίον τοῦ ζηροῦ καλαμῶνος, λαμβάνει στάσιν κανονικὴν καὶ ἡσυχον, σημαδεύει, πυροβολεῖ καὶ με τὴν ιδεάν ὅτι ἀφήκε τὸ θυμὸν του νεκρὸν, πηδᾷ εἰς τὸν κήπον καὶ τρέχει με χαρὰν εἰς ἀναζητήσιν του.

Ἄλλὰ τί ἀτυχία!... Δὲν ὑπάρχει χαρὰ ἀνευ λύπης! Τὸ κουνέλιον, τὸ ὁποῖον ἐνόμισεν ὡς λαγὼν δὲν ἐστάθη διὰ νὰ φονευθῆ ἀπὸ τὸν ἀδέξιον αὐτὸν κυνηγόν.

Ἄ! κλέφτη! κλέφτη!

«Ἄ! κλέφτη κλέφτη η η!... μοῦ ἐσκότωσες τὰ κουνέλια μου, μοῦ ἐχάλασες τὰ φυτὰ... τώρα θὰ ἰδῆς... ἀκούεται αἰφνης φωνάζουσα καὶ μία κηπουρὸς γραῖα, ἡ ὁποία ἄμα ἤκουσε τὸν πυροβολισμὸν ἐξῆλθεν ἐντρομος ἀπὸ τὸν ξύλινον ἐξώστην τῆς οἰκίας τῆς καὶ με τὰς τρεμούσας χεῖράς της καὶ με ὄλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμῶνων της ἐδοκίμαζε νὰ φοβῆσῃ τὸν παραδοχὸν κυνηγόν.

Ὁ ἦρωας μας, ὁ μικρὸς Παινεμένος, εὐρέθη εἰς πολὺ στενόχωρον θέσιν· ἀνεῦρε τὸ θυμὸν του, τὸν Κέρβερον, αἰμορροῦντα ἐκ τῆς πληγῆς, τὴν ὁποίαν ἔδεσε προχειρῶς με τὸ μαנדύλιόν του, ὅταν δὲ ἤκουσε καὶ τὰς φωνὰς τῆς γραίας, ἐπῆρε τὸν Κέρβερον εἰς τοὺς ὄμους του καὶ ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ καὶ τῷ φόβῳ του μήπως συλληφθῆ ἔβαλεν ὅλας τὰς δυνάμεις εἰς τοὺς πόδας του καὶ ἔφρευγεν ὡς ἀστραπὴ διὰ τὴν οἰκίαν του.

«Ἄχ! τί ἔπαθα! τί ἔκαμα εἰς τὸν καυμένον τὸν Κέρβερον, εἰς τὸν ἀγαπημένον σκύλλον τοῦ πατρὸς μου... καὶ τί νὰ κάμω τώρα;... ἂν με συλλάβουν;...» ἔλεγε κλαίων ὁ μικρὸς Παινεμένος ὅτε ἐπέστρεψε πολὺ μεταμελημένος διὰ τὴν ἀνάρμοστον εἰς αὐτὸν κυνήγιον καὶ διὰ τὴν παρακοὴν πρὸς τὸν πατέρα του.

Τὰ παθῆματά του ὅμως δὲν ἐτελείωσαν ἀκόμη. Δύο

Ο ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

Ὁ Σεπτέμβριος καὶ πάλι με χαρὰ παιδιὰ προβάλλει πέρω τώρα τὸ βιβλίον καὶ πηγαινω τὸ σχολεῖον.

Ὁ Σεπτέμβριος καὶ πάλι με χαρὰ παιδιὰ προβάλλει ἡ.θε τοῦ σχολεῖου ὡρα τὰ παιγνίδια παῖδων τώρα

Ὁ Σεπτέμβριος καὶ πάλι με χαρὰ παιδιὰ προβάλλει καὶ ἀρχίζω με χαρὰ μου τὰ καλὰ μαθήματά μου.

Ὁ Σεπτέμβριος καὶ πάλι με χαρὰ παιδιὰ προβάλλει πέρω πάλιν τὸ βιβλίον καὶ πηγαινω τὸ σχολεῖον

Ni-Cos

στρατιῶται φυλάττοντες τὸ χωρίον μάλιστα ἤκουσαν τὰς φωνὰς καὶ ἔμαθον τὰ γενόμενα παρὰ τῆς γραίας ἔτρεξαν καὶ συνέλαβον τὸν μικρὸν ταραξίαν, ὅτε εἰσῆρχετο εἰς τὴν πόλιν, ὅπου ἦτο ἡ οἰκία τοῦ πατρὸς του.

Ὁ πτωχὸς Παινεμένος ἔμελλε νὰ περάσῃ ἐν θριάμβῳ ἀπὸ ὄλους τοὺς δρόμους με τὸν σκύλλον εἰς τοὺς ὄμους, με τὸ τουφεκίον του κάτωθεν τοῦ βραχίονος καὶ ἐν μέσῳ τῶν δύο στρατιωτῶν!

Ὅλοι οἱ κάτοικοι ἐξῆρχοντο εἰς τὰς θύρας τῶν οἰκιῶν των διὰ νὰ ἴδωσι τὸν μικρὸν Παινεμένον, εἰς τὸν ὁποῖον ἕκαστος ἀπέδιδε καὶ μίαν κακὴν πράξιν.

Αἰρνης ἐμπροσθεν μίᾳς θύρας ἐφάνη καὶ ὁ πατὴρ τοῦ μικροῦ Ἰωάννου. Εἰς τὴν θέαν τοῦ πατρὸς του ὁ Ἰωάννης ἔρρηξε κραυγὴν τρόμου καὶ χαμηλώσας τὸ πρόσωπον ἐκ τῆς ἐντροπῆς ἐσταμάτησε τρέμων καὶ μὴ δυνάμενος νὰ προχωρήσῃ. Ὁ πατὴρ του πλησιάζας τοὺς στρατιώτας ἠρώτησε τὴν αἰτίαν τῆς συλλήψεώς του καὶ χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε εἰς τὸν υἱόν του, ὁ ὁποῖος κλαίων τῷ ἐζήτηε συγχώρησιν διὰ τὰ σφάλματά του, τὸν ὠδήγησεν εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ σχολεῖου του μετὰ τῶν στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι ἀρκεσθέντες εἰς τὴν τιμωρίαν, τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ ἐπέβαλεν εἰς τὸν υἱόν του ἔφυγον.

Ἐπὶ πολλὰς ὥρας ὁ μικρὸς Ἰωάννης ἔμεινεν ἐν μέσῳ τεσσάρων τοίχων. Ἡ ἀπομόνωσις αὐτῆ τῷ ἔκαμε μέγα καλόν. Ἠδυνήθη νὰ σκεφθῆ ἐν ἀνάσει διὰ τὴν προτέραν του διαγωγὴν, δι' ὅλας τὰς θλίψεις, τὰς ὁποίας εἶχε προξενήσει εἰς τοὺς γονεῖς του καὶ διὰ τὸ ἐλεεινὸν μέλλον, τὸ ὁποῖον προπαρεσκεύαζε διὰ τὸν ἑαυτόν του. Θλιβόμενος ἐκ τῆς ἐντροπῆς καὶ τῆς μεταμελείας ἐφώταζε τὸν διδάσκαλον, τῷ ἠνοιξε τὴν καρδίαν του καὶ κλαίων διὰ τὰ σφάλματά του τῷ ὑπεσχέθη ὅτι θὰ προσπαθῆσῃ πάση δυνάμει νὰ γίνῃ καλὸς μαθητὴς καὶ καλὸς υἱός.

Ἐμαθον ἀπὸ τὸν διδάσκαλον, ὁ ἔπῆρε τὸν Κέρβερον εἰς τοὺς ὄμους... ὁποῖος μοὶ διηγήθη τὴν ἱστορίαν αὐτὴν ὅτι ὁ μικρὸς Ἰωάννης Παινεμένος δὲν παρέβη μέχρι τοῦδε τὴν ὑπόσχεσίν του.

Μετ...

ΠΕΡΙ ΣΕΙΣΜΩΝ

—Πρόόλιγών ημερών, παπού, ἐνῶ περιπατούμεν ἠθάνθημεν ἕνα τρομερὸν κλονισμόν ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ πέσωμεν κάτω, ἠκούσαμεν δὲ νὰ λέγουν ὅλοι οἱ πλησίον μας ὅτι ἔγεινε σεισμός ἀλλ' ἡμεῖς, ἐπειδὴ δὲν γνωρίζομεν πῶς προήλθεν καὶ ἐμάθομεν προσέτι ὕστερον ὅτι ἐπροξένησε μεγάλως καταστροφὰς εἰς πολλὰ μέρη τῆς Πελοποννήσου, ὅτι κατεκρήμινισεν οἰκίας, ὅτι εἰς ἕν μέρος ἠνοιξεν ἡ γῆ καὶ ἐφάνησαν φλόγες, καὶ πολλὰ ἄλλα τὰ ὅποια μᾶς ἔκαμαν νὰ τρέμωμεν ἀπὸ τὸν φόβον, διὰ τοῦτο ἐπιθυμούμεν πολὺ, ἀγαπητὲ παπού, νὰ μᾶς εἰπῆτε τὴν ἐσπέραν ταύτην ὀλίγας λέξεις καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ φαινομένου.

— Ἀληθῶς, ἀγαπηταί μοι Ἀγγελικὴ καὶ Κλεονίκη. Μεγάλαι καὶ πολλαὶ εἶναι αἱ ἐκ τῶν σεισμῶν καταστροφαί· πάντοτε σχεδὸν τ' ἀποτελέσματα τῶν σεισμῶν εἶναι καταστροφαί! διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς ἐν ὄρα σεισμοῦ ἐπικαλούμεθα τὸν Θεόν, διότι μόνον αὐτῷ δύναται νὰ μᾶς σώσῃ. Εἰς κανὲν μέρος δὲν δυνάμεθα νὰ κρυθῶμεν διὰ νὰ σωθῶμεν ἀπὸ τὸν σεισμόν. Παντοῦ κίνδυνος! Τὰ συνήθη ἀποτελέσματα εἶνε κατακρημνισμοὶ τῶν οἰκοδομῶν, σπανίως ὅμως ἀνοίγονται καὶ ὅπκι εἰς τὸ ἔδαφος, ἄλλοτε μεγάλαι καὶ ἄλλοτε μικραὶ, αἱ ὅποια ἢ κλείουν ἀμέσως ἢ μένουσιν ἀνοικταί· ἄλλοτε δὲ πάλιν σπανιώτατα σχεδὸν συμβαίνει ὥστε ν' ἀναφρίωνται ὄρη ὀλόκληρα ἢ νῆσοι, ὅπως συνέβη εἰς τὴν Θῆραν, ἢ βουνὰ ὀλόκληρα νὰ χαθοῦν ἐντελῶς, ἢ ἐκεῖ ὅπου ἦτο βουνὸν ν' ἀναφανῆ λίμνη! . . .

— Ὅστε παντοῦ κινδυνεύει τις ἀπὸ τὸν σεισμόν; ἠρώτησεν αἱ δύο μικραὶ· παντοῦ οἱ σειμοὶ εἶναι καταστρεπτικοί; . . .

— Κατὰ τὰ μέρη εἰς τὰ ὅποια συμβαίνουν ὑπάρχουν μέρη τῆς Ἑλλάδος καθὼς ἢ Ἀμφισσα, τὰ Φιλιατρά, τὸ Αἴγιον, ἢ Ζάκυνθος, αἱ Πάτραι, ἢ Κεφαλληνία, ἔτιν ἐβλάθησαν μεγάλως· ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐκεῖνοι οἱ τόποι καταστρέφονται ὑπὸ τῶν σεισμῶν, ὅσοι εἶνε πλησίον ἠραισιτίων· καθὼς καὶ οἱ παραθαλάσσιοι· διότι ἐκεῖ ἔνεκα τῆς τρομερᾶς ταραχῆς, τὴν ὁποίαν παθαίνει τὸ ὕδωρ, ὑψοῦνται καμμέγιστα καὶ πελώρια κύματα, τὰ ὅποια φερόμενα μετὰ μεγάλης μανίης καὶ ὀρμῆς ἐπὶ τῆς ξηρᾶς καταστρέφουν πᾶν ὅ,τι εὐοῦσιν ἐμπρός. Δύνασθε νὰ ἐννοήσητε πόσον μεγάλη εἶνε αὐτὰ τὰ κύματα ἀπὸ ὅσας εἶπω ὅτι ὀλόκληρον πλοῖον ἐξετίναξαν ἐκ τῆς θαλάσσης εἰς ἀρκετὴν ἀπόστασιν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς εἰς τόπον καίμενον πλησίον ἠραισιτίου, εἰς τὸν ὅποιον εἶχε συμβῆ καταστρεπτικώτατος σεισμός! Ἐνθυμούμαι πολλοὺς τοιοῦτους καταστρεπτικούς σεισμούς!

— Μὰ συνέβησαν αὐτοὶ παπού; ἠρώτησαν ἔντρομοὶ ἡ Κλεονίκη καὶ ἡ Ἀγγελική! . . .

— Βεβαίωτατα καὶ καταστράφησαν μάλιστα πολλὰ χιλιάδες ἀνθρώπων. Αὐτοὶ ὅμως οἱ σειμοὶ δὲν συνέβησαν εἰς τὰ μέρη τὰ ἰδικὰ μᾶς, ἀλλ' εἰς ἄλλα κράτη. Εἰς τὴν Λισβῶνα τῆς Πορτογαλίας τῷ 1755 ἡ θάλασσα ἐκ τοῦ σεισμοῦ ἐσηκώθη 40 πόδας ὑψηλὰ καὶ εἰτορμήσασα εἰς τὴν πόλιν σχεδὸν τὴν ἐσάρωσε! τίποτε δὲν ἀφῆκεν ἀνέπαρον! 75,000 χιλ. ἀνθρώπων καταστράφησαν! Ἀλλοτε πάλιν εἰς τὴν Περουίαν τῷ 1868 ἡ διάρκειά τοῦ σεισμοῦ ἦτο μεγίστη· συνεχῶς ἐπὶ ὄρας ὀλοκλήρους τὸ ἔδαφος ἐσειετο, ὅπως ἢ λῆμβος ἐντὸς τῆς θαλάσσης! Τελεῖα καταστροφή ἐπῆλθε! ὀλόκληραι πόλεις καὶ χωρὶς

ἐγένοντο ἐρείπια καὶ περὶ τὰς 45 χιλιάδας ἀνθρώπων εὗρον τὸν θάνατον. Εἰς Καρακῆς, περὶ τοῦ 30 ὀλόκληροι πόλεις ἐξηφανίσθησαν ἐντελῶς! περὶ τὰς 100 δὲ χιλ. ἀνθρώπων ἀπέθανον! Ἀλλὰ καὶ ἡ πατρίς μας ἔχει ὑποφέρει πολλά. Ἐνθυμεῖσθε, πιστεύω, τὴν 3 Ἀπριλίου τοῦ 1881, ὅτε ἐγένετο ὁ φοβερός σεισμός τῆς Χίου· ὀλόκληρον αὐτῆς τὸ ἔδαφος ἐταράσσεται ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἐκ διαλειμμάτων ὑπὸ τῶν φοβερῶν δονήσεων τοῦ σεισμοῦ, αἱ ὅποια ἐξετείνοντο εἰς 60 χιλιομέτρων ἀπόστασιν, τὰ δὲ κύματα φερόμενα ἐπὶ τῆς πόλεως κατέστρεφον πᾶν τὸ προστυχόν!!! Ἡ Χίος ἐντελῶς καταστράφη, περὶ τὰς 4 δὲ χιλ. ἀνθρωποὶ ἐτάφησαν ὑπὸ τὰ ἐρείπια!

— Ἀλλὰ, παπού, δὲν προμαντεύεται ὁ σεισμός ὅπως τόσα ἄλλα φαινόμενα; εἶπον αἱ δύο ἀδελφαί.

— Μάλιστα, καὶ ἂν εἰξεύρετε ἀπὸ ποίους ἠθέλατε γελᾶσαι πολὺ!

— Καὶ διατί; . . .

— Διότι οἱ σειμοὶ προμαντεύονται πρῶτον ἀπὸ τοῦς ἐπιστήμινες, οἱ ὅποιοι παρατηροῦσιν εἰδικὰ τινα ὄργανα καθὼς τὸ βαρόμετρον, εἰς τὸ ὅποιον ὁ ὑδράργυρος πρὸ τοῦ σεισμοῦ κατέρχεται πολὺ, ἀλλὰ προμαντεύονται καὶ ἀπὸ τὰ ζῶα. . .

— Χὰ, χὰ, χὰ... ἐγέλασαν αἱ δύο ἀδελφαί! . . .

— Μάλιστα ἀπὸ τὰ ζῶα· σὰς φαίνεται βεβιαίως παρὰ ξενον καὶ μ' ὅλα ταῦτα εἶνε ἀληθές. Ἄγνωστον τῇ ἀληθείᾳ πόθεν τὸν προαισθάνονται. Τοιαῦτα ζῶα εἶνε οἱ ἵπποι, αἱ ὄρνιθες, οἱ κύνες, τὰ ὅποια πρὶν ἀρχίσῃ ὁ σεισμός φανερῶν τὴν ταραχὴν τῶν κατὰ διαφόρους τρόπους! . . .

— Ἀλλὰ παπού μας τὴν αἰτίαν τῶν σεισμῶν δὲν μᾶς εἶπατε;

— Καὶ περὶ αὐτῆς θὰ σὰς ὁμιλήσω ἀμέσως καὶ τελειώσωμεν, ἀπὸ ἐμάθατε διὰ τῶν διαφόρων παραδειγμάτων τὰ ὅποια σὰς ἔφερα, τίνες ἰδιότητες ἔχει ὁ σεισμός! Οἱ σειμοὶ, ἐγγοναί μου, προέρχονται ἔνεκα ἀερίων καὶ τῶν ἀτμῶν, οἱ ὅποιοι εἶνε κεκλεισμένοι ἐντὸς τῆς γῆς. Αὐτοὶ λοιπὸν εὐρισκόμενοι εἰς διαφόρους ὅπως καὶ σπῆλαια, καὶ θέλοντες ἔνεκα τῆς ὑπαρχούσης ἐκεῖ θερμότητος νὰ ἐξαπλωθῶσιν εἰς μεγαλύτερον τόπον, στενοχωροῦνται καὶ ζητοῦσιν διέξοδον· ἔνεκα τούτου διασχίζουν καὶ ταρασσούν τὸ ἔδαφος. Ὁ κλονισμός οὗτος τοῦ ἔδαφους εἶνε ὁ σεισμός. Γίνονται δὲ οἱ κλονισμοὶ οὗτοι ἄλλοτε μὲν ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, καθέτως, καὶ τότε ὁ σεισμός λέγεται βράστης, ὅστις εἶναι καὶ πολὺ καταστρεπτικὸς. ἄλλοτε δὲ ὀριζοντίως καὶ τότε λέγεται κυματωεὶδὴς ἢ πηλματίας καὶ ἄλλοτε κυκλοτερῶς. Ὁ καταστρεπτικώτατος ὅλων, ὅστις εἶναι καὶ λίαν σπάνιος εἶνε ὀτελευταῖος ὁ κυκλοτερῆς, ὁ ὅποιος ὁμοιάζει τὸν ἀνεμοστρόβιλον! Οἱ ἀνθρωποὶ εἰς τοὺς τόπους τῶν ὀποιῶν οἱ σειμοὶ εἶναι συχνοὶ θὰ ἦσαν ἀσφαλέστεροι ἂν κατοικοῦν εἰς οἰκίας ξυλίνας, διότι αἱ ξυλίναι εἶναι ἐλαστικαὶ καὶ δὲν βλάπτονται πολὺ ὑπὸ τῶν δονήσεων τῶν σεισμῶν ὅπως αἱ λίθιναι.

Αἱ δύο ἀδελφαὶ κληνυκτήσασα τὸν πάπον τῶν κατεκλήθησαν σχεδὸν ἔντρομοὶ ἐκ τῶν φοβερῶν ἐπεισοδίων, τὰ ὅποια ταῖς ἀνέφερον ἐν τῇ διηγήσει του.

Γ . . . Εὐθύβουλος

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Γ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Εἰς τὸν τρίτον διαγωνισμόν ὑπεβλήθησαν ἐν ὄρα 32 διηγήματα, ἐξ ὧν βραβεύεται τὸ τοῦ ἐν Σύρῳ συνδρομητοῦ Γ. Εὐστρ. Σάλτα. Ἄξια ἐπαίνου ἐκρίθησαν τὰ τῶν ἐν Ἀθηναῖς συνδρομητῶν Εὐφροσύνης Βεργοπούλου, Χρ. Ταβουλάρη, Ε. Κ. Λαμπαδαρίου, Θ. Παπαγεωργίου, Ν. Πάτση, Πηνελόπης Νομικοῦ καὶ Παναγιωτίτσας Κωνάλη τὸ τῆς ἐν Πειραιεὶ Μ. Κουδούνη, τὸ τοῦ ἐν Θῆρῳ Δ. Ι. Παπαδοπούλου, καὶ τὸ τῆς ἐν Κ/πόλει Πολυξίνης Ἠλιάσκου.

ΤΟ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΠΑΙΔΙΟΝ—ΤΥΦΛΟΣ—ΡΑΒΔΟΣ

Μίαν φορὰν ὑπῆρχεν εἰς γέρον, ὁ ὅποιος ἦτο καλῆς οἰκογενείας, ἀλλὰ τυφλωθεὶς κατόπιν καὶ δυστυχῆσας κατήντησε νὰ γείνη ἐπαίτης. Ὅταν περιεπάτει ὠδηγεῖτο ὑπὸ ράβδου, τὴν ὁποίαν προέτεινε καὶ ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐστηρίζετο.

Μίαν ἡμέραν κακὰ τινα παιδιὰ τῷ ἀφῆρπασαν αὐτὴν· ὁ δυστυχῆς γέρον θὰ ἔμενεν εἰς τὴν ὁδόν, εἰς κατὰ καλὴν τύχην δὲν τὸν ἐβλεπε παιδίον τι, τὸ ὅποιον ἐπήγγαιεν εἰς τὸ σχολεῖον καὶ τὸ ὅποιον τὸν ἐλυπήθη, τὸν ἐπλησίασε καὶ τὸν ὠδήγησεν εἰς τὴν οἰκίαν του.

Κατὰ τὸ διάστημα ὅμως τοῦτο παρήλθεν ἡ ὥρα τοῦ μαθήματος, ὅτε δὲ ἐπῆγεν εἰς τὸ σχολεῖον τὸν ἠρώτησεν ὁ διδάσκαλος ποῦ ἦτο· ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἐτόλμα νὰ ὁμολογήσῃ τὸ καλόν, τὸ ὅποιον ἔπρα-

ξεν ἐτιμωρήθη ἀπὸ τὸν διδάσκαλον, ὁ ὅποιος εὐρὼν καθ' ὁδὸν καὶ τὸν πατέρα του τῷ ἔκαμε γνωστὴν τὴν ἀπουσίαν του ἐκ τοῦ σχολεῖου.

Ὁ πατὴρ ἐπιστρέψας εἰς τὴν οἰκίαν ἠρώτα τὸν υἱόν του, ὁ ὅποιος διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὰς ἐπιπλήξεις τοῦ πατρός του τῷ εἶπεν «ὠδήγησα εἰς τὸ σπῆτι τοῦ ἐνα τυφλὸν ἐπαίτην, τοῦ ὁποίου εἶχον ἀρπάσει τὴν ράβδον κακὰ τινα παιδιὰ. . .» Ὁ πατὴρ του τότε συγκινηθεὶς εἶπεν «εὐγε, υἱέ μου, εἶσαι πολὺ φιλόθρωπος καὶ ὅταν κάμνης ἄλλοτε καλόν τι νὰ μὴ φεβῆσαι νὰ τὸ ὁμολογήσῃς» καὶ τὸν ἐναγκαλίσθη.

Ὁ δὲ υἱὸς συνεκινήθη μέχρι δακρῶν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΕΥΣΤΡ. ΣΑΛΤΑΣ.

Ἐξ Ἐρμούπολεως

(ἢ παραλείπον πτηνόν) ἑτῶν 11.

ΠΙΕΤΡΟΣ ΒΑΝΤΑΕΛ

(Ἰδε προηγούμενον τεύχος)

Οἱ Βρεττανοὶ εἶναι εὐσυνείδητοι καὶ δὲν ζητοῦν πῶς νὰ ἀπατήσωσι τοὺς ξένους· ἐπώλησαν εἰς αὐτὴν ἕνα ἀλεκτορα, καὶ μερικὰς ὄρνιθας, ὅσῳ ἤξιζον, χωρὶς κανὲν σχεδὸν κέρδος· ἐπίσης καὶ τὰ σπέρματα, καὶ φυτὰ τῶν λαχανικῶν διὰ τὸν κῆπον, καθὼς καὶ ἕνα χοιρίδιον, τὸ ὅποιον ἐνεκατέστησε ὑπὸ ἕν στέγασμα, τὸ ὅποιον κατεσκεύασεν ὁ Πέτρος πλησίον τοῦ ὄρνιθῶνος. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν αἶγα εἶχε καὶ αὐτὴ τὴν οἰκίαν τῆς· ὁ κῆπος ἐκαλλιεργήθη καὶ ἐρωτεύθη, καὶ ἐντὸς ὀλίγου χρονικοῦ διαστήματος ἡ κυρία Βαντάελ ἦτο τόσῳ εὐτυχῆς εἰς Κεραντρεῖχ ὅσῳ ὀδέποτε ἦτον εἰς Δυβέκην. Δὲν λέγομεν ὅτι ἡ Δυβέκη δὲν ἦτο ὠραῖος τόπος· τὰ περίγωρα καὶ ἐκεῖ ἦσαν πολὺ καλλίτερον καλλιεργημένα ἀπὸ τὰ περίγωρα τῆς Βρετανίας οὔτε δακτυλὸς γῆς ἦτο ἀκαλλιεργητός· οὔτε ἄφρον ὅπως οἱ Φλαμανδοί, ν' αὐξάνωσιν οἱ θάμνοι καὶ οἱ σῆνοι εἰς οἰανδήποτε θέσιν ἠθελον εὐρεθῆ, οὔτε ἔκαμον προγώματα καὶ γάνδακας περὶ τῶν ἀγρῶν τῶν ὅλα ταῦτα βεβιαίως καταλαμβάνον τόπον τινα, ὁ ὅποιος δὲν ἀπέφερε κανὲν εἰσόδημα. Ἄλλ' ἦτο πολὺ εὐχάριστος δι' ἕνα πτωχόν καὶ μὴ ἔχοντα λειψιδιον ἰδικόν του, νὰ δύναται νὰ βόσκη τὰ ζῶα του εἰς γαίης μὴ ἀνηκούσας εἰς κανένα, χωρὶς νὰ φοβῆθῃ μήπως πληρώσῃ κανὲν πρόστιμον. ἢ μήπως καταγγελλῆ. Ἐκτὸς τούτου ὁ οὐρανός ἦτο καθαρότερος εἰς Πρεττανικὴν παρὰ εἰς Φλανδρίαν καὶ τὸ κλίμα ὠραιότερον.

Βεβιαίως ἡ Βρετανία εἶχε πολλὰ κελὰ, ὥστε ἡ κυρία Βαντάελ ἦτο εὐτυχῆς.

Ἀπὸ τῆς πρωίας ἐπήγγαιεν καὶ ἤρχετο ἐκ τῆς οἰκίας εἰς τὸν κῆπον, ἐκ τοῦ σταύλου εἰς τὸν ὄρνιθῶνα· ὀμίλει μετὰ τῶν ζῶων τῆς, τὰ περιεποιεῖτο, τὰ ἐκαθάριζε, τοῖς

ἔδιδε τροφήν· ἐσκάλιζεν, ἐπότιζεν, ἀφῆρει τὰς κάμπιες ἀπὸ τὰ δένδρα, παρηκολούθει τὰς προόδους τῶν κυψελῶν καὶ τῶν λαχανικῶν τῆς, ἔκαμε τὰς ἐργασίας τῆς οἰκίας μὲ ἀπερίγραπτον καθαριότητα καὶ ὅταν δὲν εἶχε πλέον νὰ φροντίσῃ διὰ τίποτε ἔδενε σχοινίον εἰς τὸν λαίμον τῆς Μπικέτας (ἦτο τὸ ὄνομα τῆς αἰγῆς τῆς), ἐφώναζε τὸν Κετέρ, ἐλάμβανεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τὴν μικρὰν Μαρίαν καὶ ἀπῆρχετο εἰς τὴν ἐξοχὴν.

Ἐβάζιζε σιγὰ σιγὰ τὰ μονοπάτια, ὅπου ἡ Μπικέτα ἔτρωγε δροσερὰ χόρτα, τὰ ὅποια ἦσαν ἄφθονα ἐπὶ τῶν λοφίσκων ὅπου ἐφάνιντο ἀνθισμένα τὰ ἴα καὶ τὰ ἠράνθεμα· ὀσάκις ἐκουραζετο ἐκάθητο εἰς τὴν χλόην καὶ παρεδίδοτο εἰς μυρίας σκέψεις εὐχαρίστους· ἠκολούθει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὰ πολυάσχολα μικρὰ πτηνὰ, τὰ ὅποια διήρχοντο ταχέως ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς τῆς φέροντα μακρὸν ξυλάριον ἀχύρου ἢ ὀλίγα μαλλία ἐκ τῶν ζῶων· εἰργάζοντο εἰς τὰς φωλιὰς τῶν, καὶ ἡ Κυρία Βαντάελ δὲν ἐτόλμα νὰ προφέρῃ λέξιν φοβούμενη μήπως τὰ τρομάξῃ καὶ ταραξῇ τὴν ἐργασίαν τῶν. Καὶ ὅταν ἡ Μαρία, ἡ ὁποία ἤρχιζε νὰ παρατηρῇ μετὰ προσοχῆς τὰ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ κόσμῳ, εἶχε παρατηρήσει καλῶς τὰ πτηνὰ καὶ τὰ ἄνθη, τὴν Μπικέταν καὶ τὸν κυανοῦν οὐρανόν, καὶ ἐπὶ τέλους ἀπεκοιμήτο, ἡ κυρία Βαντάελ ἤρχιζε τότε τὴν ἐργασίαν τῆς. Ἐπεθύμει ὥστε ἡ Μαρία τὸ Πάσχα νὰ φορέσῃ φορεματάκι· ἠθέλε λοιπὸν τότε καὶ μικρὰ καλτσάκια· διὰ τοῦτο ἡ κυρία Βαντάελ ἐπλεκεν ἄνευ διακοπῆς.

Πόσον ἡ Μαρία θὰ ἦτο χαρίεσσα μὲ μίαν κεντημένην σκουφίταν, μὲ λευκὸν φόρεμα, μὲ τὰ ὠραῖα τῆς ποδαράκια ἐλευθέρως πλέον ἀπὸ τὰ σπάργαντα, ἐσκεπασμένα δὲ τότε μὲ μάλλινα καλτσάκια καὶ μὲ λευκὰ ὑποδηματάκια! (Mme J. Colomb) ΕΙΡΗΝΗ Ε. ΚΑΝΑΚΑΚΗ.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΧΩ

Κ. Γιάννη, διατί τὰ ψάρια εἶναι εἰς τὴν θάλασσαν καὶ οὐκ εἰς τὴν ξηράν;
Γ. Διὰ τὸ πίνουσι τὸ νερὸν ὅταν βρέχῃ νὰ μὴ γεμίσῃ ἢ θάλασσα καὶ μᾶλλον πνίξῃ.
Ἐστάλη ὑπὸ Γ. Αθ. Θεοφιλοπούλου.

Καὶ ἡ εὐφυὴς Μυρτίκα:
— Μὰ πῶς ἤσχησα μακά μου, ἀφοῦ ἔλθω μὲ τὸν Ἥλιον;
Ἐστάλη ὑπὸ Ν. Δάμτση.
(Πολλὴ εὐφυΐα αὐτῆ ἢ Μαρίκα!)

εἰς τὸν βιβλιοπώλην, προσοχὴν ὅμως δὲν εὐρήκα· ποῦ τὴν πωλοῦν αὐτήν;
Ἐστάλη ὑπὸ Μπαμ Μπούμ.

Ἡ Μικρὰ Πόπη ἐξεληθῆτα μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ της εἰς περίπαιτον ἤσχησε νὰ ἐπιστρέψῃ. Τὸ ἐπέκρατο τῆος ἐπίστρεψε κρατούσα εἰς τὰς χεῖρας της ἕν ἄνθος Ἥλιου. Ἡ μήτηρ της θυμωθεῖσα διὰ τὴν βραδύτητα τὴν ἤρώτησε.
— Διατί Μυρτίκα ἤσχησε;

— Ἐὶν θέηξ νὰ εἶται καλὸς μαθητὴς Δημητράκη, ἔλεγεν εἰς μικρὸν μαθητὴν ὁ διδάσκαλος, πρέπει νὰ ἔχῃς ὅλα τὰ βιβλία σου, τὰ τετραδιά σου καὶ προσοχὴν εἰς τὸ μαθημα.
Καὶ ὁ μικρὸς Δημητράκης.
— Μὰ δὲν κλεβὲ βιβλία καὶ τετραδιά εὐρήκα

— Αὐτὰ ποῦ σοῦ λέγω Κώστα νὰ τὰ γράψῃς εἰς τὸ κεφάλι σου, ἔλεγεν ὁ διδάσκαλος εἰς τὸν μικρὸν Κώστα.
— Μάλιστα, Δάσκαλε.
Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ διδασκάλου ὁ μικρὸς Ἰωάννης παρατηρῶν εἰς τὸ μέτωπον τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Κώστα τῶ λέγει·
— Διατί Κώστα δὲν ἔγραψες εἰς τὸ κεφάλι σου ἐκεῖνο ποῦ σοῦ εἶπεν ὁ Δάσκαλος;
Ἐστάλη ὑπὸ Φερράσιδος Στρατιώτου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

81. Αἶνευμα.

Δύο ἀριθμοὶ ἂν θέσῃς ῥῆμα ἕν θ' ἀποτελέσῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ Βόα τοῦ Συσφικτήρος.

82. Αἶνευμα.

Εἰς θάλασσαν ἀκύμαντον πρέπει νὰ μὲ ζητήσῃς ἂν λείψουν δύο γράμματα τετραπύον θ' ἀπαντήσῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ Φρειδ. Γ. Φέρτη.

83. Αἶνευμα.

Ὅπως εἶναι ἂν μ' ἀφήσῃς ἔρπετόν θ' ἀπαντήσῃς, πλὴν τερπνόν τι θ' ἀπροκύψῃ ἂν ἢ κεραλὴ μου λείψῃ.
Ἐστάλη ἔκ Μεσοδανίου ὑπὸ «Λυγγός»

84. Αἶνευμα.

Μὲ τὸ Π θ' εἶμαι νήσος μὲ τὸ Φ φωτίζω πλοῖα μὲ τὸ Θ μὲ ἔχεις ἴσως μὲ τὸ Χ ψυχὰς στερωῶ.
Ἐστάλη ὑπὸ Δ. Α. Διὰγγελη.

85. Αἶνευμα.

Γράμμα εἶναι τὸ πρῶτον μου γράμμα τὸ δευτέρον μου τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ζωὴν κρατεῖ τὸ σύνολόν μου.
Ἐστάλη ὑπὸ «Θεσσαλικοῦ ἀστέρο»

86. Δημῶδες.

Πρῶσινη μίνδρα—κόκκινος σπῆτι μαῦρος ἀρακιές—κάθονται μέσα.
Ἐστάλη ὑπὸ «Ἀγγελάστου Πέτρης»

87. Ἑλλειποσύμφωνον.

Ἐὶν πρόκειται νὰ . . . ὅτι πέπρωται νὰ . . . ἂν μπορῶ νὰ μὴ τὸ . . . καὶ ὄν εἶναι νὰ τὸ . . . ὅλλ' ἂν πρόκειται νὰ . . . ὅτι πέπρωται νὰ . . . τίς ἀνάγκη νὰ τὸ . . . ἀφοῦ πρέπει νὰ τὸ . . .
Ἐστάλη ὑπὸ «Οἴγης Πικοπούλου»

88. Λογοπέδιον.

Εἰς ποῖαν λέξιν ἑλληνικὴν ἕν γράμμα τοῦ ἀλφαβῆτου λέγει, ὅτι εἶναι λόγιον.
Ἐστάλη ὑπὸ Βόα τοῦ Συσφικτήρος.

89. Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

ΦΕΣΑΤΟΣ ΦΟΝΟΣ.
Ἐστάλη ὑπὸ Εὐαγγέλου Εὐαγγέλου.

90. Σχηματισμὸς λέξεων.

ἀ α ἄ ἄ ἄ ἄ ἄ κ μ ν ν ν ξ ο ο ο π σ τ υ.
Ἐστάλη ὑπὸ Ἐμμ. Γ. Κανακάκη.

Λύσεις ἀσκήσεων Η' τεύχους

71) Σκύρος, Κύρος.—72) Ἐνεκα, ἔνδεκα.—73) Χῖος, Ἴος.—74) Ὅλοι δύνανται νὰ γράψουν μὲ κάθε μελάνην τὰς λέξεις «γαλάζια γράμματα».—75) ὁ 30—76) Ὁ ἐπαίτης, τὸ Παξιμάδι, τὸ Τηγάριον.—77) ἢ πόλις Αἴξ.—78) ἢ λέξις Τομή.—79) τὸ φέρετρον.—80) τὸν Θεὸν τέβου, τοὺς γονεῖς τιμᾶ, τοῖς νόμοις πείθου.—

Λύται Ζ' καὶ Η' τεύχους

(Ἀθηνῶν.) Εὐφροσύνη Βεργοπούλου, Θεμ. Θ. Κανάρης, Βόας ὁ Συσφικτῆς, Λεωνίδης Πανουργιάς, Κ. Πιστάκης, Δ. Κ. Λαμπαδάριος, Φώκος Κ. Λαμπαδάριος, Ἀτρόμητος πολεμιστῆς, Γ. Π. Σπυρόπουλος Ε. Εὐαγγέλης Ε. Μυνδραβίλης Σ. Δ. Βουλκιώτης Σμαρίγδα Μυνδραβίλη, Χρυσόπτερος ἀετός, Δαμάστια τῶν Τίγγρων, Ἐλένη Η. Ἐάνθου, Εὐφροσύνη Στριμπάκα, Δ. Γ. Καζιζιάζης, Ν. Πουλδόπουλος, Ἀλεξ. Χ. Νικολόπουλος, Κατίνα Σούδη, Πηνελόπη Νομικοῦ, Ἐπιπερία αὐρα, Α. Σπανόπουλος, Α. Π. Ταχόπουλος, Χρυσάλις, Π. Κανάλη, καὶ ὁ εὐφυὴς μετὰ τὸς Τάκης Ταχόπουλος.

(Πειραιῶς) Εὐλάκος χελιδὼν, Γ. Αθ. Θεοφιλοπούλου, Μαρίκα Καλμούκη (Ληξουρίου) Γεράσιμος Σ. Μιγάλης, Βασιλίσσα Δεσποῦρα, Ροζαλίττα Δρακοπούλου, καὶ Σ. ὑριδῶν Γ. Λιβερίτης (Πύργου) Γέρων Ἀλφειός, Γ. Σ. Γεωργακόπουλος (Σύρου) Παράδεισιον πενήν, Νεῖλος ποταμὸς, Γ. Ρεντινιώτης (Πατρῶν) Ἰωάν. Βράτιμος (Προμυρίου) Μικρὸς Θεαταλομάγνης (Καρδίτσας) Ν. Βλαγιάδης, Ἀνδρομάχη Βλαγιάδα (Σουεζ) Λέων τῆς Σαχάρης, καὶ Κατίνα Μπιάζου καὶ (Υἱοῦ) Δ. Στασινοπούλου, Ἰω. Καλονιάννης Γεώργιος Σακελλαρίου, καὶ ὁ μικρὸς Κουταλιανὸς (Παναγ. Ἡ. Καλογήρου).

Συστάσεις

— Ἰδὲ ωτι καὶ Σχολὴ Κ. Διαλεισμῶ (ἐν συνοικίᾳ Πλάκας). Ἡ σχολὴ οὕτῃ δεξιῶν διευθυνομένη ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου Συνεργάτου κ. Κ. Διαλεισμῶ καὶ ἦτις τὸν εὐχάριστον ἀπὸ τῆς συστάσεως της παρέσχεον ἀποτελέσματα, περιλαμβανούσα Νηπιεργασίον διευθυνομένον ὑπὸ τῆς συνεργάτιδος ἡμῶν δεσποινίδος Εἰρήνης Κανακάκη, πλῆρες προπαιδευτικῶν καὶ ἑλληνικῶν Σχολείων, ἐν ᾧ διδάξουσι καὶ ἐπέτις διακεκριμένον καθηγητῆ καὶ διδάσκαλον, ἤνοιξε τοὺς καταλόγους πρὸς ἐνγραφὴν τῶν ἐπιθυμούντων νὰ μαθητεύσωσιν ἐν αὐτῇ. Οἱ κερκοί, οὗ ἢ σχολὴ αὕτη παρήγαγε καὶ ἡ καθ' ἑκάστον ἔτος παρατηρούμενη βελτιωτικῇ καὶ πρὸδος ἀπάντων τῶν ἐν αὐτῇ καθιστώσιν περιττὴν πάναν ἄλλην· περὶ αὐτῆς συστάσει.

Ἰδιαιτέρως

— Εἰς πάντα ἐγγράφοντα δεῖκα συνδρομητῆς καὶ πληρώνοντα τὰς συνδρομὰς, τῶ ἀποστέλλομεν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι λήξεως τοῦ ἔτους ἐν σῶμα δωρεάν. (Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται καὶ πρὸς τῶ βιβλιοπωλεῖω κ. Γ. Καμπάση, καὶ ἐν τῶ χαρτοπωλεῖω Ν. Βλαχούτῃ.)
— Παρακαλοῦνται εἰ ἀλλήσσοιτες «ατοικίαν νὰ δηλώσωσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν διευθύνσιν των.
— Οἱ συνδρομηταὶ τοῦ «Παιδ. Περιοδικοῦ» δύνανται ν' ἀγοράσωσιν ἅπαντα τὰ διδασκτικὰ των βιβλία μὲ ἑκπτώσιν 15 ο) παρῶ τοῦ ἐν ὀδῷ Διόλου βιβλιοπώλου καὶ πράκτορος ἡμῶν κ. Γεωρ. Καμπάση, ἐν συνιστώμεν ἰδιαιτέρως παντὶ φίλῳ δημοδιδασκῆτῃ.